

SPOKOJENÝ ŽIVOT NA SAMOTĚ

Jak se dá krásně žít daleko od civilizace uprostřed přírody

Vladimír Malý

SPOKOJENÝ ŽIVOT NA SAMOTĚ

Jak se dá krásně žít daleko od civilizace
uprostřed přírody

Vladimír Malý

ZAČÍNÁME

Někdy v životě stačí malá náhoda. Že budu bydlet na samotě, a ještě zde budu nejspokojenější za celý život, jsem opravdu netušil. Nebylo to plánované a neskočili jsme do toho rovnýma nohama.

Vlastně tomu předcházela ještě jedna náhoda. V té době, kdy už jsem ani nedoufal, že ještě najdu ženu na zbytek života, si mě našla ona, Evinka. A tím to všechno začalo.

Přání mít chatu bylo celý život zasunuto někde hodně hluboko. Sice jsem si občas říkal, že chata by byla dobrá, ale tím to končilo.

Vše začalo návštěvou dcery mé paní. Ta vlastní pozemek asi tři hektary. Přiznám se, že se mi tady vůbec nelíbilo. Bylo sychravo, zima, a protože Doupov je nadosah, vzpomínka na vojnu též udělala svoje. Musel jsem se podle toho tvářit, protože Evinka, moje žena prohlásila, že sem už mě nikdy nedostane.

Jenže, nikdy neříkej nikdy. Přišlo jaro a byli jsme tu opět. Vše kvetlo, svítilo sluníčko, prostě nádhera. A aniž bych nějak přemýšlel, vypadlo ze mě: „Tady by byla dobrá chata.“ Odpověď Lenky, dcery mé paní a zároveň majitelky pozemku přišla okamžitě. „Tak si ji tu postavte.“ Na to, že mě viděla podruhé v životě, to bylo odvážné děvče. No, neznala mě a asi si myslela, že zůstane jen u plánů.

Následovalo pár bezesných nocí, dohadů, jak chatičku postavit, z čeho, jak velkou a podobně. A také, kde na to vzít, neboť peníze pod polštářem prostě nebyly.

Plány jsem měl v hlavě, úvěr z banky to pokryl a zbývalo jen vybrat místo, kde bude ta naše palubková dřevostavba stát. To byl docela problém, neboť celý pozemek byl zarostlý křovím a téměř dvoumetrovými kopřivami.

A do mě vstoupil nikoliv duch svatý, ale dosud nevídaný entusiasmus, protože po dvou měsících sice chatička nebyla úplně hotová, ale dalo se v ní spát. A to jsme sem dojížděli jenom na víkend.

Evinka po celou dobu trpělivě snášela: „Podej, podrž, najdi, dones, dal bych si kafe, mám hlad, dej mi napít...“

Stavěli jsme to s tím, že sem přijedeme na dovolenou, případně na víkend. Jenže všechno bylo jinak.

BYDLÍME

No bydlíme, ale zatím jenom o víkendu, protože do důchodu ještě zbývalo pět let. A čím dál víc v nás hlodala myšlenka se na všechno vykašlat a bydlet tady nastálo. A tak, jak byla možnost využít předčasný důchod, tak jsme ji s radostí využili. A věřte, že vůbec toho rozhodnutí nelitujeme.

ODCHOD DO DIVOČINY

Lidé v okolí většinou mé rozhodnutí nechápali. Dalo by se to shrnout do čtyř bodů: budeš mít málo peněz, budeš se nudit, že ještě neděláš, já ti to závidím, ale odstěhovat se na samotu, no nevím...

Tak hezky popořádku:

Peníze – bez peněz to nejde, ... ale důchod na poplatky stačí, na jídlo a občas něco na sebe také. Tady jsem se přesvědčil, že žít skromně rozhodně neznamená žít chudě. Právě naopak! Příroda nám dá téměř vše, co k životu potřebujeme.

Nuda – ta tady opravdu nehrozí. Obrovská zahrada, králíci, slepice, kozy. Do lesa na dřevo a to nařezat na celou zimu. Navíc je tu okolo nádherná příroda lákající k procházkám.

Že ještě neděláš? – Ale dělám. A hodně. Jen ne za peníze. Vždyť vypěstovat vlastní potraviny a mít vlastní maso je lepší odměna než prémie v práci.

Dnes, když máme hotovo, sedíme na terase a koukáme, jak se pasou krávy. Blbost? Ten klid a pohoda pasoucího se stáda je snad nakažlivá. Žádný stres, žádná nervozita. Ticho a klid. Kolik lidí by zrovna tohle potřebovalo. Lidé by se měli učit od zvířat. Jsou chytrější než my. Ona totiž jsou na rozdíl od nás součástí přírody. My už jsme dávno jen vetřelci.

ÚVAHY ZE ŠUPLÍKU

Následují krátké články, psané jak šel čas a co mě napadlo.

JAK SE MÍT DOBŘE V DŮCHODU

Tahle úvaha nebude o tom, jak si našetřit milióny nebo se stát rentiérem.

Zhruba v padesáti vyhodíte televizi a novou si nekoupíte. Přestanete číst noviny a časopisy. Tím pádem nebudete ovlivňováni reklamami a zcestnými názory.

Do šedesáti tak stihnete být trošku podivín. Toho si však nevsímejte, to je problém okolí, a ne váš. Ale je to nutný předpoklad k níže uvedenému způsobu života.

Pořídíte si pozemek, stačí tak hektar. Na něm bydlení. Bydlení docela malé. Nám stačí chatička 24 m². Lehce ji vytopíte a nehromadíte zbytečné krámy. A jde postavit svépomocí tak za 150 000,- i s vybavením.

Až odejdete do důchodu, zoráte, co se zorat dá a co ještě stačíte obhospodařit (občas i nestačíte). Pořídíte si králíky, kozy a slepice. K tomu kuřata na výkrm.

No a potom už jen oráte, sejete, sázíte, plejete, krmíte zvířata, kydáte hnůj, dojíte kozy a děláte sýr a zavařujete vše, co se dá zavařit a sníst. V létě sušíte seno, řežete dřevo. V zimě to dřevo spálíte v kamnech a seno sežerou zvířata.

Oblečení vám bude sloužit do poslední molekuly (vyjma toho, co si jednou za čas vezmete mezi lidi). Do krámu jednou za měsíc pro mouku a pár drobností.

Důchod utratíte za trochu elektriky, trochu benzínu, krmení pro zvířata, za zařízení pro zvířata a za suroviny na vaření, které si nedokážete vypěstovat nebo vyrobit, a pár nutných drobností. Dokonce dokážete našetřit i na novou pračku.

A abych nezapomněl na to nejdůležitější. Včas si musíte pořídit ženu, kterou to všechno baví a je na stejné vlně jako vy. To je to nesložitější a nejdůležitější. A ani to kupodivu nemusí být nejdražší položka.

Nudit se nebudete, budete žít v pohodě a bez stresů, prachy vám budou víceméně ukradený, svět do jisté míry také, a dokud budete zdraví, budete spokojeni. A to velmi.

PŘIŠLA ZIMA

Nesnáším zimu! Jo, to bejvávalo. Byl jsem zmrzlý, ven, pokud jsem vyloženě nemusel, mě nikdo nedostal.

Jenže život na samotě naučí, že i zima je krásná. Člověk se otuží a dnes mi zima nevadí. Dokonce se mi i líbí.

Nakrmím zvířata a pak třeba procházka zimní krajinou, kde nepotkáte človíčka. V dnešní době je to luxus a díky za něj.

Zima tady nahoře je totiž úplně jiná než dole v „civilizaci“. Tady není ta ošklivá šed', smrad, sajrajt a hluk. Tady je stále i po měsíci krásně čistý sníh, a pro toho, kdo se umí dívat, je i příroda krásně barevná.

Včera napadl sníh. Nikdo se odtud, ani sem autem nedostal. Klidně by to tak mohlo být do jara a nám by to nevadilo. No řekněte sami, není to úžasné? Někdo by z toho byl na nervy. Nám by se to líbilo.

NOSTALGIE

Procházím starým, opuštěným sadem a je mi nějak smutno.

Uvědomuji si totiž, že ty staré jabloně tak nějak dožívají s námi. Že letos nemají jablíčka, se ani nedivím. Jsou hodně staré, větve jim usychají a každý rok to několik stromů vzdá a na jaře se neprobudí ze zimního spánku

Kde jsou ty časy jejich mládí. Přežily ty, co je sázeli a s láskou o ně pečovali. A vážili si každého jablíčka, které se urodilo.

Copak tady na samotě s těmi jablíčky asi dělali? Část jich jistě snědli, část uložili na zimu a něco měl dobytek na přilepšenou.

Těch jablek musely být metráky. Zřejmě něco prodali do města. Zapřáhli koníka a po té staré cestě vedoucí okolo nás jeli na trh. Možná... jen tak přemýšlím.

Jo, staré časy. Pro nás vypadají romanticky, ale život tady nahoře musel být jen dřina a na půl hlad. My se máme dobře, i když mnozí tvrdí opak. Jenže kde je ta hranice mezi tím mít se dobře a rozežraností?

Maxmilián Kašparů

„Žijeme příliš bohatě navenek, ale chudě uvnitř. Měli bychom to otočit, žít bohatě uvnitř a chuději navenek.“

Tady bydlela paní ještě před sedmdesáti léty. Byla se tady vloni podívat. A vyprávěla. Jednou o tom snad napíšu.

Denně chodíme kolem a je to krásná připomínka pomíjivosti nejen lidského života.

ANI MĚ UŽ SE NECHCE ZPÁTKY

„Když mluví člověk, příroda není slyšet“

Když se jeden známý chystal, že stráví pár dnů sám v lese, jeho kamarád mu řekl toto: „Nechod' tam na moc dlouho, nebude se ti chtít zpátky.“

Ten kamarád dobře věděl, o čem mluví.

Ani nám by se už zpátky po těch létech nechtělo. Žijeme tady na samotě už osmým rokem. Za tu dobu jsme myšlením někde úplně jinde a dnešnímu světu přestáváme rozumět. Nevím, zda je to dobře, nebo špatně, ale tady jsme nadmíru spokojeni. Do civilizace vyrazíme jen v nejnnutnějším případě.

Ono také, co tam? Na měšťě nic pozitivního opravdu nevidíme. Nablýskané výlohy a obchody plné zboží nám neříkají nic. Město je pro nás bez duše, jen pozlátko zakrývající špínu, hluk a v podstatě i bídu. Někdy morální, někdy fyzickou a často obojí.

V přírodě neexistuje ani dobro, ani zlo. Příroda prostě je. A že tu nemáme kulturu a umění? Ale máme! I když tu nejsou kavárny, galerie, koncertní sály, divadla a já nevím, co ještě. Vždyť příroda je ten největší umělec.

Ptáčci se postarají o koncert, zvířata o divadlo a umělecká díla vytváří sama příroda. A žádné kopie, vše originál.

Opravdu, zpátky už nechci. Vždyť kdo by odcházel z ráje?

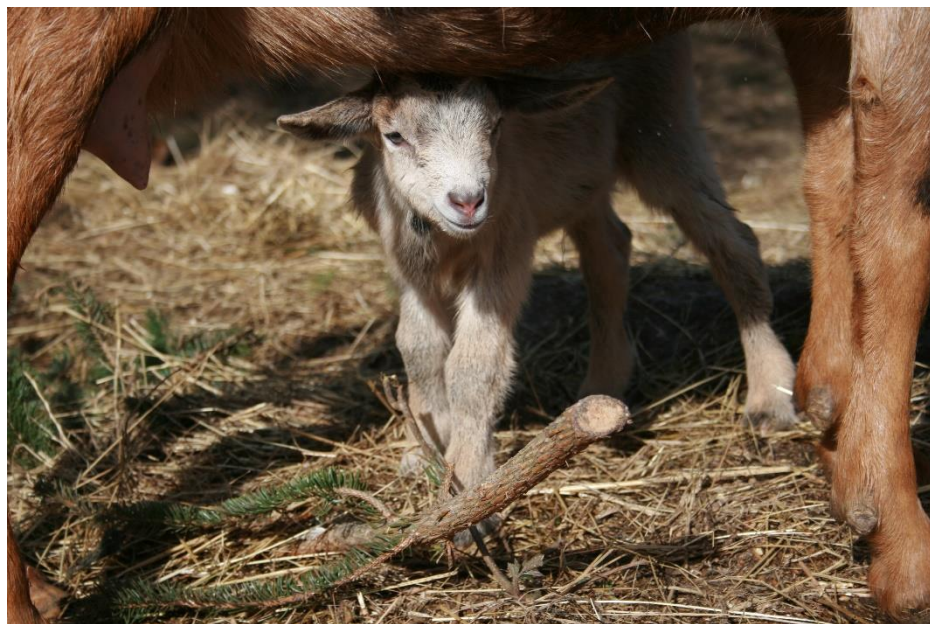
TO JE RADOSTI

Tak už máme tři úžasná kůzlátka. No já vím, spousta lidí si řekne: „No bóže“

Tak si představte, že pohodlně sedíte na křesílku a kolem vás dovádí tři kůzlata. Jsou neohrabaná, ale snaží se. I ten kozlík si hraje na velkého kozla. Věřte, že pozorovat tu roztomilou neohrabanost dá stokrát víc než nějaká blbá TV. A že se nasmějete, na to vezměte jed. A navíc u toho zapomenete na všechny starosti.

Myslím, že tohle by potřebovala většina lidí. Návrat k přírodě. Ale opravdový, ne jen na oko. Ono vykydat hnůj je sice práce, ale když jim podestelete čistou slámou a vidíte, jak jsou spokojená, na tu práci zapomenete a odcházíte s krásným pocitem.

SIROTCI

Přišla k nám dcerunka. Na tom by nebylo nic divného, kdyby zároveň nepřinesla něco, co vidíte na fotkách.

Někomu totiž utekli dva psi. Měli hlad, a tak vzali útokem králíkárnou a těmhle mrňousům zabili mámu.

Prý máme čas je krmit. Jenže je jim tak týden a naděje, že přežijí, se rovná prakticky nule. No, alespoň to zkusíme.

A tak třikrát denně krmíme tak malinké králíčky, že do dlaně se vejdou tři. Nakrmit něco tak malinkého je pěkná piplačka. Bohužel, kozy teď nedojí a nevíme, zda přežijí na kupovaném mléku.

